

Οι πάνες μιας χρήσης για μωρά είναι πανάρχαια εφεύρεση: Πλατιά φύλλα φυτών, με τα οποία τύλιγαν τα μωρά. Υπήρχαν και μητέρες που προτιμούσαν δέρματα ζώων, τα οποία εύκολα πλένονταν για να ξαναχρησιμοποιηθούν. Και οι δυο επινοήσεις εγκαταλείφθηκαν. Τα μωρά τυλίγονταν με υφασμάτινες πάνες και αφήνονταν στο έλεος των πράξεών τους: Στην ελισαβετιανή εποχή, άλλαζαν τα πριγκιπόπουλα μια φορά τη μέρα. Των κοινών θνητών τα μωρά, κάθε τέσσερις μέρες. Οι πάνες ήταν κομμάτια ύφασμα που δένονταν γύρω από τη μέση.

Με τα χρόνια, πήραν τριγωνικό σχήμα, πιο βολικό για τη χρήση τους, και αλλάζονταν κάθε φορά που λερώνονταν. Πλένονταν, στέγνωναν, σιδερώνονταν και χρησιμοποιούνταν πάλι. Οι μανάδες άλλη δουλειά δεν είχαν, με τις πάνες που έπλεναν ασχολούνταν όλη μέρα. Και καθώς, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, οι γυναίκες μπήκαν για καλά στους εργασιακούς χώρους, η όλη ιστορία καταντούσε βασανιστική.

Γεννημένη στα 1917, η Μάριον Ντόνοβαν στα 1950 ζούσε στη Νέα Υόρκη και μόλις είχε αποκτήσει παιδί. Αγανακτισμένη, κατέβασε την πλαστική κουρτίνα της μπανιέρας, την έκοψε σε κατάλληλο σχήμα και τη μετέτρεψε σε πάνες. Όταν τις άλλαζε, απλά τις κατάβρεχε να ξεπλυθούν και τις άφηνε να στεγνώσουν. Βρήκε την ησυχία της και σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί την ιδέα. Μη βρίσκοντας χρηματοδότη, συμφώνησε να εφοδιάζει τα σούπερ μάρκετ με δική της κατασκευής πλαστικές πάνες. Το πράγμα πήγε τόσο καλά, ώστε πούλησε τη βιοτεχνία της για ένα εκατομμύριο ευρώ. Και καλά έκανε.

Την ίδια εποχή, ο γεννημένος το 1897 Αμερικανός Βίκτωρ Μάιλς, χημικός μηχανικός της Procter & Gamble, είχε αναλάβει την φροντίδα των εγγονιών του. Το άλλαγμα της πάνας του είχε γίνει μπελάς. Μελέτησε το ζήτημα και παρουσίασε την πάνα μιας χρήσης: Τα «πάμπερς». Πέθανε στα 1997, ένα χρόνο πριν από την Ντόνοβαν, και πρόλαβε να δει την ευγνωμοσύνη όλων των μανάδων αλλά, πια, και των υπερηλίκων.

(Έθνος της Κυριακής, 13.9.2009) (τελευταία επεξεργασία, 26.10.2010)